

YD S B

Yeni Demokratik Sendikal Birlik

***İşçi ve emekçilerin gerçek birliği,
tabanda mücadele içerisinde sınıfın
temel çıkarlarını savunarak yapılan
somut eylemlerde gerçekleşir.***

YD S B

Yeni Demokratik Sendikal Birlik

YDSB

Yeni Demokratik Sendikal Birlik

-Bülteni-

*YÜRÜYENİN ÖNÜNDE DURULMAZ.
F. ENGELS*

**Yeni Demokratik Sendikal Birlik
Bülteni -1-**

**Kapak Tasarım/Dizgi: Kardelen Yayıncılık
Baskı: Yıldızlar Matbaacılık**

**Bağımsızlık Yolunda
Devrimci Demokrasi özel sayı: 6**

Kardelen Yayıncılık: Atatürk Bulvarı, Emlak
Bankası Apt.C Blok, No:142, Kat: 6, Daire: 24
Aksaray/İst.
Tel: (0212) 520 54 42 - 520 54 39 Fax: 520 53 93

YAŞASIN SINIF SENDİKACILIĞI

Kapitalist düzen şartlarında sınıf sendikaları işçilerin mücadele okullarıdır. Sendikalar işçi sınıfının örgütlenme merkezleridir. Görevleri, işçi sınıfının tam kurtuluş mücadelesine destek sağlamaktır. Ancak yaşadığımız bu dönemde var olan sendikaların bu durumdan çok uzakta olduğu sistemin birer parçası haline geldikleri görülmektedir. Bu olumsuz gidişata kendi gücümüz oranında engel olmak ve doğru temelde örgütlenmeyi sağlamak için YDSB oluşturulmuştur.

YDSB İşçi Sınıfının bilimsel düşüncesini temel alır, Sınıf Sendikacılığını savunur. İktisadi ve siyasi koşulların iyileştirilmesi, özgürlüklerin genişletilmesi için mücadele eder. Sendikal ağalığa, sendikal bürokrasiye ve devlet güdümlü sendikacılığa karşı duruşu ve örgütlenmeyi esas alır. Bunu yaparken mevcut sendikalarda; anti-faşist, anti-feodal, anti-emperyalist sendikal güç ve anlayışlarla gidebileceği yere kadar ortak hareket etmeyi hedefler. Bu ciddi bir adımdır. Bu konuda başarılı olmak için Sınıfın ne olduğunu, sınıfın dost ve düşmanlarını bilmek ve tanımak YDSB açısından hayati önem taşır.

NEDEN YDSB?

YDSB'nin sınıftan ne anladığını, görevleri ve hedeflerini, Sınıf Sendikacılığı ilkelerini bu broşürde kısaca açıklamaya çalışacağız...

SINIF NEDİR?

Marx ve Engels'in düşüncelerini derleyip genişleten Lenin, sınıf tanımını şu şekilde yapmaktadır: "Tarihi olarak belirlenmiş bir üretim sistemi içindeki yerlerine, üretim araçları ile olan ilişkilerine (bu ilişkiler çoğunlukla yasalarda tespit ve formüle edilmiştir), emeğin toplumsal örgütlenmesinde oynadıkları rollere ve dolayısıyla toplumsal zenginlikten aldıkları payın büyüklüğüne ve bu payı alırken kullandıkları yollara göre birbirinden ayrılan büyük insan gruplarına sınıf denir"

Demek ki; sınıf tarihi olarak oluşmuş ve ekonomik temel üzerine oturtulmuştur. Sınıfların yok olması dayandıkları ekonomik temelin ortadan kaldırılması ile mümkündür.

Sınıflar siyasi ve ideolojik tavra göre belirlenmiştir. Üretim aracı sahibi olan bir kişi düşüncesi ve inancı ne olursa olsun burjuva sınıfındandır. Üretim araçlarına sahip olmayan emeğini satarak geçinmek zorunda olan bir kişi ise siyasi düşüncesi, milliyeti ve inancı ne olursa olsun işçi sınıfındandır. Bu kişi, işçi sınıfının bilincini almadığı için gerici olabilir. Bunlar sınıf tanımının gerçekliğini değiştirmez.

Sınıfların doğuşunu belirleyen, sosyal iş bölümünün gelişmesi ve özel mülkiyetin ortaya çıkmasıdır. Sınıflı tüm toplumlarda temel olan sınıfla, temel olmayan sınıflar vardır. İlkel Komünal toplum sınıfsız toplumdur. Köleci toplumda, köleler ve köle sahipleri temel sınıflardır. Feodalizmde feodal beylerle, serfler. Kapitalist toplumda burjuvazi ve işçi sınıfı yani proleterya temel sınıflardır.

İŞÇİ SINIFI

Marxizm'de işçi sınıfına genellikle proleterya denir. "Proleterya denilirken hiçbir üretim aracına sahip olmadıkları için ancak iş güçlerini satarak yaşayabilen modern ücretli emekçiler sınıfı" kastediliyor. (Komünist Manifesto) Burada önemli olan kıstas proleterin başkasını baskı altında tutup sömürmemesi, üretim ve baskı aracına sahip olmamasıdır. Günlük kullanım araçları üretim aracı değildir. Ayrıca proleterlerin kendi başlarına yapacakları işleri olmadığından başkasının yanında ücret karşılığı çalışıyor olmalarıdır.

Proleterya, çeşitli gelişme aşamalarından geçmiş, doğuşuyla birlikte burjuvaziye karşı mücadelesi başlamıştır. Önceleri mücadele burjuva üretim koşullarına değil, doğrudan üretim araçlarına karşı olmuştur; proleterya kendi içindeki rekabetten dolayı dağınmıktı.

Ama sanayiinin gelişmesiyle birlikte hem sayıca çoğaldılar, hem de bir araya gelerek güçlerinin farkına vardılar. Makineler çalışmadaki ayrımları ortadan kaldırdıkça işçiler arasındaki rekabet bitti. Hepsinin yaşam standardı hemen hemen eşitlendi. Eskiden tek tek var olan çatışmalar, iki sınıf arasındaki çatışmaya dönüştü. Bunun üzerine işçiler ilk örgütlü birlikleri olan sendikaları kurmaya başladılar.

Burjuvazi ve Proleterya, kapitalist toplumda birbirlerine kopmaz şekilde bağlıdır. Burjuvazi ücretli işçileri sömürmeden yaşayamaz ve zenginlik sağlayamaz, proleterya da kapitalistlerin yanında çalışmadan yaşayamaz. Aynı zamanda bu iki sınıf çıkarları birbirine karşıt düşen ve uzlaşmaz olan antagonist sınıflardır.

İşçi sınıfı kendi içinde homojen değildir. Sanayii iş-

çileri, tarım işçileri, maden işçileri olarak ayrılır, farklı şartlarda farklı yaşam düzeyleri vardır.

İşçi sınıfı devrimci olan biricik sınıftır; diğer sınıflar modern sanayi karşısında zayıflar ve en sonunda yok olur.

İşçi sınıfı ise;

1. Bütün değerleri yaratandır, çözülen toplum, gelişen bilim ve teknolojiyle birlikte büyüyen, örgütlenen modern bir sınıf olgusuna sahiptir.

2. Sermayeye uzun ve zorlu savaşı sürdürecektir disiplini sahiptir.

3. Üretici güçlerin gelişmesi yönünde önemi giderek artan bir rol oynar.

4. Üretici güçlerin gelişmesini ve dönüşümünü sağlar.

KÖYLÜLÜK

Kendi iktisadına sahip olan ve bunu üretim araçları üzerinde özel mülkiyet temelinde geri teknik ve kol emeğiyle işleten küçük üreticiler sınıfıdır. Köylülüğün ana kitlesi çiftlik sahipleridir. Büyük köylüler, tüccarlar ve tefeciler tarafından amansızca sömürülür ve yıkıma doğru gider. Köylülüğün ayrışım süreci içinde bir yandan proleter kiteler, diğer yandan büyük köylüler, kapitalistler doğar.

Feodalizm döneminde, köylülüğün emekçi kesimi toprak ağasının yanında boğaz tokluğuna çalışan kölelerdi. Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte eski gibi direk olarak ağaya bağlı olmayan, emeğini belirli oranlarda özgürce satan tarım işçileri oluştu.

Feodal üretim beş grupta ele alınır.

1. Toprak ağaları,
2. Zengin köylüler
3. Orta köylüler
4. Yoksul köylüler
5. Tarım işçileri

Bunlardan toprak ağası ve zengin köylüler kesimi direk sömürü yapan kesimlerdir. Orta köylüler genellikle kendi toprağıyla geçinen kesimdir, sömürüden geçinmezler. Yoksul köylüler ve tarım işçileri sömürüye tabi olanlardır, toprakları yoktur. İşçi sınıfının temel müttefikleridir.

Sınıfların mevzilenmesinde bir de doğrudan üretim yapmayan ancak ücret karşılığı çalışıp, üretim yapanlara katkı sunan veya üretimin yarattığı hizmetliler alanı vardır: çaycılık, odacılık, kapıcılık, muhasebecilik, belediyelerde temizlik işleri, haberleşme işleri, sağlık işleri, çocuk eğitimi vb. işleri yapanlar.

Devlet Memurları da esas olarak hizmetliler alanına girer. Ancak devlet memurlarının bazı kesimleri direk devleti yönetenle, yönlendirenlerdir. Bunlar işçi sınıfından değil, burjuvaziden sayılırlar. Alt kesimi işçi sınıfından sayılır. Ülkemizde devlet memurları kavramı çok geniş tutulmuş, devlet adına devlet işini yapmayanlar bile 657 sayılı kanuna göre devlet memurları statüsüne alınmışlardır. Örneğin, müstahdem, kapıcı, odacı, çocuk eğitimcileri, sağlıkçılar vb. Bundaki esas neden 657'ye tabi olanların maaşlarının hükümet tarafından belirlenmesi ve düşük tutulması ve örgütlenmelerinin yasak olmasıdır.

Yine işçi sınıfına en yakın toplumsal tabakalardan biri de toplumun sırtından geçinen hırsızlar, dilenciler gibi lümpen proleterlerdir.

BURJUVAZİ

Üretim araçlarının sahibi olan ve bunları ücretli işçileri sömürmek için kullanan sınıftır. Burjuvazi tarihi olarak, son derece devrimci bir rol oynamıştır. Üstünlüğü ele geçirdiği her yerde, bütün feodal, ataerkil köy hayatına özgü ilişkilere son vermiştir. Dini ve siyasi aldatmacaların ardına gizlenen sömürünün yerine çırılçıplak,

utanmasız, dolaysız, gaddar sömürüyü geçirmiştir.

Kişisel saygınlığı basit bir değişim değeri haline getirdi. Burjuvazi üretim araçlarını merkezileştirdi. Bunun kaçınılmaz sonucu, siyasi merkezleşme oldu.

Burjuvazi; üretim, değişim ve mülkiyet ilişkileriyle modern bir sınıftır. Modern burjuvazi sanayi sermayesi ile ortaya çıktı. Günümüzde Emperyalist Burjuvazi mali sermaye sahibidir. Genellikle tek tek patronlar şeklinde değil, çok uluslu holdingler ve bunların sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki temsilcilikleri vasıtasıyla sömürü yapıp pay almaktadır.

Burjuvazi dönem dönem bunalımlar yaşar. Bu bunalımlarda yalnız elindeki ürünleri değil, daha önce yaratılmış üretici güçlerin büyük bir bölümünü de kaybeder. Burjuvazi bu bunalımları aşmak için daha fazla sömürüye başlar. Bu durumda daha yaygın, daha yıkıcı bunalımların yolunu açar ve böylelikle burjuvazi, feodalizmi yere çalarken kullandığı silahlar kendisine çevrilmiş olacaktır.

NİÇİN YENİ DEMOKRATİK SENDİKAL BİRLİK?

İlk çıkışları düzen dışı bir nitelik arz eden Sendikalar, bir sınıf örgütü olarak doğdular. Süreç içerisinde yasal bir konuma kavuştular. İşçi sınıfı ilk dönemlerde kendi talepleri doğrultusunda burjuvaziyi hedef alacak biçimde harekete geçirecek politik bilinçten yoksundu, ancak işçilerin dağınık güçsüz durumuna kısmen de olsa son verip ilk sınıf gruplaşmalarını yaratmaların da tarihte önemli bir yer edinmişlerdir.

İşçi sınıfı en önemli sıçramayı 1848 Komünist Parti Manifestosu'nun yayınlanması ve 1869 1. Enternasyonal'in kurulmasından sonra yapmıştır. Bu süreçten sonra işçi sınıfı kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp, kendisi

için bir sınıf olmak sürecine girmiş ve iktidar mücadelesine önemli katkılarda bulunmuştur.

İşçi Sınıfının doğuşu 18.yy ikinci yarısından itibaren İngiltere'de ve daha sonra Batı Avrupa'da ve ABD'de gerçekleşen Sanayi devrimine kadar uzanır. 19.yy sonlarına doğru özellikle Avrupa'da üç tip sendikal örgütlenme görüldü.

Trade-Union'culuk

İlk sendikal örgütlerdir. Önce meslek ve uzmanlık dallarına göre örgütlendiler. 1868'de tek bir merkez kurdular. Trade-unioncular kapitalist düzeni mükemmelleştirmek için mücadele ettiler. Bunlar kendiliğindencilik teorisini esas aldılar. İlk çıkışlarında ilerici bir konumdaydılar. Zamanla olumsuz rol oynamaya başlayarak oportünistleştiler.

Anarko - Sendikalizm

1870 yıllar sonrası Fransa'da ortaya çıkan bu akım 1906'dan sonra devrimci sendikalizm diye adlandırıldı. Sosyal temeli küçük burjuvadır.

Anarko - Sendikalistler genel grevi, işçi sınıfı mücadelesinin en yüksek radikal biçimi olarak görüyorlardı. İktidara kan dökmeyen, genel grevle ulaşmayı düşünüyorlardı. Bu akım her türlü devlet erkine karşı çıkıyorlardı. Proletarya diktatörlüğünü reddediyorlardı. Yarı-anarşist küçük burjuva bir akımdır.

Sendikal Çoğulculuk

Almanya'da kapitalist ilişkiler; İngiltere ve Fransa'dan sonra yerleşti. İşçi ve sendika hareketi Almanya'da dağınık bir şekilde başladı. Esas olarak dört akım vardı:

- 1- Liberal burjuvazinin etkisinde olan Hirsch - punker sendikaları bunlar trade - union'cular çizgisindeydi.
- 2- Lassale'ci sendikalar; bunlar ekonomik mücadeleyi reddediyorlardı. Parlamenter mücadeleyi esas alıyorlardı. Sosyalist topluma barışçıl geçişi savunuyorlardı.

3- Eisenacht (İşçi Eğitimi Derneği) Marksizmi benimseyen Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisi tarafından kurulmuştur. Bunlar ekonomik mücadele yanında kapitalist düzeni ortadan kaldırmayı tesbit etmişlerdi. 1868'de 1. Enternasyonal programı kabul ettiler.

4- Sınıfı uzlaşmasını savunan dini ilkeler üzerinde kurulan Hıristiyan Sendikalar. Bunları Katolik kiliseleri kurmuştur.

Bu Sendikal anlayışların dışında; 1890'lardan günümüze kadar süre gelen Amerikan Sendikacılığı (Gompersizm) var. Bu sendikal anlayış öz olarak Amerikan politikalarını sosyal, kültürel ve çalışma alanında desteklenmesini hedefleyen devletçi bir anlayıştır.

Bu süreç ülkemizde çok daha sonra işlemeye başlamıştır. Türkiye'de işçi sınıfının ortaya çıkışı 1800'lü yılların başıdır. 1952 yılında Türk-İş kuruldu. Türk-İş işçi sınıfının kendiliğinden gelme mücadelesini emperyalizmin menfaatlerine kanalize etti. Kendisine muhalif olan bazı sendikaları bünyesinden attı. Atılan sendikalar 1967 yılında DİSK'i kurdular. DİSK düzen sınırlarını aşamayan, işçilerin ekonomik demokratik temeldeki mücadelesini savunan reformist-revizyonist bir konumdaydı. Bu günde ülkemizde işçi sınıfının cılızlığı, siyasal birikim azlığı, siyasal iktidarın baskısı ve doğru sendikal anlayıştan yoksun olmasından dolayı güçlü bir sendikal hareket oluşmamıştır. Nicel olarak güçlü olan sendikalar da devlet güdümlü olarak şekillenmiştir. Zaman zaman kendiliğindenci bir tarzda veya örgütlü yapılan grev ve direnişler olsa da bu durum gerçeği değiştirmez.

Özellikle gelinen noktada sendikalar; genel olarak işlevlerinden uzaklaştırılmış; temsil ettikleri sınıfa yabancılaştıran yapılara dönüşmüşlerdir. Yeni kazanımlar bir yana, kazanılmış hakların gasp edilmesine seyirci durumdadır. Bu durum işçilerin sendikalara olan güven-

nini sarsmış, işçi sınıfı kitlesinde örgütsüzlük düşüncesinin gelişmesine neden olmuştur. Sendikalar giderek kan kaybetmekte ve emekçi kitleleri dayanışma ve mücadele azmi kaybolmaktadır.

Sendikaların bu olumsuz gidişine son vermek ve sistem tarafından dayatılan toplumsal sorunlara, tüm sınıf ve katmanlar üzerindeki baskılara karşı koymak, düzenin saldırılarını her alanda boşa çıkarmak, sendikal ağalığı yok etmek, işçi sınıfının haklı ve meşru mücadelesini kendiliğindenci bir tarzdan kurtarıp, kendisi için bir sınıf olma ve karşı duruşa geçebilmesi için sınıf sendikacılığı tarzında işçi sınıfının bilimsel düşüncesi doğrultusunda örgütlenmek esastır. Yeni Demokratik Sendikal Birlik ihtiyacı buradan çıkmıştır.

YDSB'NİN GÖREV VE HEDEFLERİ

YDSB işçi sınıfının kendi özgül sorunları, ekonomik ve demokratik talepleri üzerinde yoğunlaşırken, bunlar toplumun genel sorunlarıyla harmanlayıp, meselenin kaynağını ve yöneleceği hedefi yorumlayarak hareket tarzını belirler.

İktisadi ve siyasi koşulların iyileştirilmesi özgürlüklerin genişletilmesi ve yayılması için mücadeleyi bir görev olarak görür.

YDSB iktisadi mücadeleyi ustalıkla kullanır, sınıfı politik zeminde harekete geçirmeyi kendi önüne önemli bir görev olarak koyar. Çünkü işçi sınıfının talepleri yalnızca ekonomik taleplerle sınırlı olmayıp, toplumu derinden etkileyen hakim sınıfların ezilen sınıf ve katmanlara yönelik baskı ve sömürü politikalarına set olmak zorundadır.

YDSB; öncelikle işçi sınıfını sendikalarda birleştirmeyi ve devrimci demokrat iradeyi yönetimlere taşımayı

hedefler. Bunun en iyi ilacı olarak da tabanı sınıf sendikacılığı tarzında harekete geçirmek ve sendikaları tabanın denetimine açmaktan geçer. Toplu İş Sözleşmeleri, grev, mali konular ve eylem kararları örgütlü işçi tabanı tarafından belirlenmesi ve uygulanması olarak görülür.

YDSB; hakim sınıfların işçi sınıfına ve topluma yönelen saldırılarına karşı tavizsiz bir duruş sergilemek ve sürekli bir mücadele tarzıyla var olan hakları korumak bunlara yenisini eklemek için; tüm emek güçleriyle birlikte kısa, orta ve uzun vadeli eylem takvimleri çıkartıp birlikte mücadeleyi hedefler.

YDSB SINIF SENDİKACILIĞINDAN NE ANLAR?

Sınıf Sendikacıları sınıfın tümünü ifade eder ve onları proletaryanın kurtuluşu mücadelesinde zaten kendiliğinden bir sınıf halinde duruştan kendisi için bir sınıf olmaya sevk eder. Sınıf sendikacılığının hedefi; işçi sınıfının iktidar olmasına yardımcı olmak; bu anlamıyla, esas olarak sorunları doğuran nedenlere karşı mücadeleyi örgütler. Bunu yaparken de dünya görüşü proletaryanın dünya görüşüdür, ama örgütsel bağımsızlığını korur. Sömürücü sistemin ortadan kaldırılması mücadelesine destek sağlar.

Sendikaları, işçi sınıfına ulaşmanın birer aracı olarak görür, işçi sınıfının demokratik, ekonomik mücadelesine önderlik eder. Mücadeleyi daha üst boyutlara sıçratır. Sınıf sendikalarında birleştirip sınıf bilimiyle donatır.

YDSB'NİN SAVUNDUĞU İLKELER

SINIFIN BİRLİĞİ

YDSB'nin savunduğu Sınıf Sendikacılığı ilkelelerinden biri de Sınıfın Birliği'dir.

Daha iyi bir örgütlülük, daha iyi bir mücadele için

işçi sınıfının birliği sürekli arzu edilen haklı acil ve temel bir ihtiyaçtır. Birliği sağlamanın en önemli ayaklarından biri de sendikalardır.

İşçi sınıfının ortak sınıf çıkarları temelinde her iş kolunda bir sendika, her ülkede tek konfederasyon ve uluslar arası alanda Enternasyonalist tek yapı arzu edildir. Bunu başarmak zordur; ancak imkansız değildir. Sınıfın birliği önünde çeşitli sorunlar vardır. Bunları tespit edip çözüme yönelmeliyiz.

Bu nedenlerden temel olanlar; işçi sınıfı içinde hakim olan burjuva ideolojisinin etkisi, işçi aristokrasisi, devletin baskısı, reformist - revizyonist sendikal anlayışlar ve bürokratik sendikal ağalıktır. Bunların yanında ülkemizde işçi sınıfının cılızlığı, kısmen küçük burjuva kökenli oluşu, köy bağlantılarının tamamen kesilememesi gibi nedenlerle birliktelikleri olumsuz etkilemektedir.

Bu nedenlerin ortadan kalkması ve kaldırılması süreç içerisinde olabilecek şeylerdir. Bunların bazıları sosyo-ekonomik yapıya bazıları ise subjektif nedenlere bağlıdır.

İşçi sınıfını toparlayan bir çekim merkezinin oluşturulması ve ısrarla sınıf içerisine doğru fikirleri taşıyarak yanlış fikirlerden arındırmak öncelikli görevimiz olmalıdır.

Sınıf bakış açısıyla birlik: Bir ilke sorundur, sınıfın temel çıkarlarına hizmet eder. Her ne pahasına olursa olsun ulaşılacak bir amaç değildir. Oluşturulacak birlik işçi sınıfının mücadelesini burjuvaziye ve her türlü gericiğe karşı örgütlenme yeteneğinde olmalıdır.

YDSB, gerçek birliği tabanda mücadele içerisinde sınıfın temel çıkarlarını savunarak yapılan somut eylemlerde görür. Sınıfın çıkarlarına aykırı, tepede yapılan anlaşma ve pazarlıklara karşı çıkar.

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK

Bu iki kavram, hem birbirini dışlayan hem de birbirine bağlı bir bütündür. Farklı görüş ve düşünceleri bir arada tutma, demokratik merkezîyetçilik ilkesiyle mümkündür. Demokratik Merkezîyetçilik, yaşama örgütlü olarak müdahale etmektir.

Demokratik Merkezîyetçilik, üyelerin kararların hazırlanması, alınması ve uygulanmasında söz sahibi olması, bütün organların demokratik seçimle oluşması, alınan kararların merkezi olarak yaşama geçirilmesi ve organizasyonunun sağlanmasıdır.

YDSB, sendikal işleyişte demokratik merkezîyetçilik ilkesini benimser. Bu ilke ile anlaşılması gereken şudur;

3 Bütün organlar demokratik seçimle iş başına gelir, her türlü atamayı reddeder.

3 Kararların hazırlanması, alınması, uygulama ve denetlenmesinde taban söz sahibidir.

3 Azınlık, çoğunluk iradesine saygı duyar. Çoğunluk azınlıkta kalanlara karşı tasfiyeyi değil, ikna yöntemi uygular. Uyumsuzluk ve sorunlar "Birlik-eleştiri-birlik" çerçevesinde ele alınır, giderilmeye çalışılır. Hata konusunda özeleştiri verilir.

3 Delege olma kriteri olarak, seçilmiş olmayı benimser, doğal delegeliği reddeder. Her üyenin seçilme hakkını savunur.

3 Hiçbir yönetici ve organ, örgüt çıkarlarını kişisel ve grup çıkarları için kullanılamaz. Örgüt iradesini dışlayan, demokrasiyi rafa kaldıran uygulamalara karşı duruşu haklı ve meşru sayar.

YDSB, Şube organlarına doğrudan üyelerce, Konfederasyon ve Sendika Merkez organlarının nispi temsil esasına göre seçilmesini savunur.

YDSB, "işyeri ve şubeler sendikasının genel politikalarıyla çelişmemek üzere, karar alma ve uygulama hakkına sahiptir" der.

YDSB, profesyonel sendikacılığı, sendikal bürokrasiye hizmet edeceği gerçeğinden hareketle reddeder. Yöneticilerin üretime bağlı kalarak çalışmalarını savunur.

İŞYERİ ÖRGÜTLÜLÜĞÜ

YDSB, Sendikal örgütlülükte işyeri örgütlenmelerini esas alır. İşyerleriyle ilgili alınacak kararları çalışanların ortak düşüncelerinden alıp, mücadeleyi somut talepler üzerinden yürütmeyi savunur. Sendikal Demokrasinin temel taşlarının İşyeri Örgütlülükleri olması gerektiğini savunur.

Bunların hayat bulması, çalışanlar tarafından demokratik yöntemle seçilmiş temsilciler ve temsilciliklerin oluşturduğu alt komisyonlar vasıtasıyla olur.

Bu anlamıyla işyeri temsilcilikleri sendikaların en önemli ve pratik işlevli organlarıdır. Bu yapılar olmadan işyerlerinin denetlenmesi sağlanamaz, işyerlerindeki sorunlara karşı kararlı ve örgütlü bir mücadele verilemez. İşyeri Temsilciliğinin bir başka önemi de tabanın söz ve karar sahibi olması, sendikal demokrasinin işletilmesinin temeli olmalarıdır. İşyeri Temsilciliğinin işverenle karşı karşıya gelinen ilk yerler olması sebebiyle büyük önem taşır.

İşyeri Temsilciliği, Toplu Sözleşme ve Grev süreçlerinde Sendikayı denetim altında tutmalı, hazırlanan TİS taslaklarına sahip çıkılmasını sağlamalı, TİS ve Grev Komiteleri oluşturmalıdır.

İşyeri Temsilciliği, meşru ve fiili mücadele hattından hareket etmelidir. Gerici, ırkçı ve bürokratik sendi-

kaların sahte yüzünü açığa çıkartarak üyelerini değiştirip, dönüştürmelidir. İşyeri Temsilciliği, iç eğitimi yapmalıdır. Temsilcilik sınıf bilincini ne kadar kavramışsa, o kadar başarılı olur.

İşyeri Temsilcilikleri, hem işyerindeki emekçilerin hem de sendikasının hak ve çıkarlarını savunan, koruyan ve denetleyen kurumlar olmalıdır. Temsilcilikte yer alan kişiler, sınıf bilincini kavramış sendikal demokrasiye saygılı, genel emekçi çıkarlarını grup çıkarlarının üstünde tutan, yanlışlıklara karşı çıkan, eleştiren, doğruları hakim duruma getirmek için çaba harcayan nitelikte olmaları gerekir.

YDSB; EMPERYALİZME, KAPİTALİZME, FEODALİZME, FAŞİZME VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞE KARŞI MÜCADELE EDER

FEODALİZM

Köleci toplumdaki sonradan kurulan sosyo-ekonomik formasyondur. Feodaller ile köylüler, bu toplumun başlıca unsurlarıdır. Üretim tarzı, toprak rantının üç biçimi tarafından karakterize edilmiştir. Çağımızda Feodal Üretim Tarzı ve Üretim İlişkileri gericedir. Emperyalizmin dayanağı haline gelmiştir.

KAPİTALİZM

Üretim araçlarının özel mülkiyeti ve ücretli emeğin sömürsü temeline dayanır. Artık-değer kapitalist üretimin temel yasasıdır. Üretim anarşisi, bunalımlar, işsizlik, yoksulluk, rekabet ve savaşlar kapitalizmin özellikleridir. Kapitalizm çağımızda emperyalist safhaya girmiştir.

FAŞİZM

Finans Kapitalin en şoven, en emperyalist, kesiminin açık terörcü diktatörlüğüdür. Faşizm en büyük darbeyi işçi sınıfına, emekçilere, ilerici örgütlere vurur. Faşizmin en ideolojisini şovenizm, ırkçılık, akıl dışılık ve insan dışılıktır.

EMPERYALİZM

Kapitalizmin en yüksek, en tekelci, nihai evresidir. Emperyalizmin temel özellikleri;

3 Üretim ve sermaye o kadar yoğunlaşır ki tekeller oluşur.

3 Tekelci Banka Sermayesi, tekelci sanayi sermayesi kaynaşarak mali sermayeyi ve sermaye oligarşisini oluşturur.

3 Sermaye ihracı, mal ihracından daha önem kazanır.

3 Tekelleşme süreci, dünyayı ekonomik bakımdan paylaşan enternasyonal tekellerin oluşmasına yol açar.

3 Bir avuç büyük kapitalist devlet arasında, dünyanın paylaşılması işi tamamlanır.

Emperyalizmin genel karakteri değişmemiştir. Emperyalizm, girdiği geri ülkelerde feodal sömürü biçimini ve her türlü geri ve gerici sosyal ilişkileri kendisine dayanak alır. Emperyalizm bu ülke ekonomilerini kendileri için gerektiği şekilde geliştirirler. Ekonomiyi militarize ederler. Böylelikle yerli üretim zayıflar, işsizlik artar, ücretler düşer, örgütsüzlük artar, sosyal güvenlik tasfiye edilir. Kar için doğa daha fazla tahrip edilir. Kadın ve çocuk emeği sömürsü daha da artar. Ülkemizde de durum bundan ibarettir.

Emperyalizm; IMF, Dünya Bankası, MIGA, MAI gibi anlaşma ve kurumlar vasıtasıyla sömürsünü sürdürür, özelleştirme, globalleşme emperyalist politikaların ürünüdür.

Emperyalizm, kapitalizm, feodalizm, faşizm ve her türden gericilik başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkın baş düşmanıdır. YDSB, ülkemizde demokrasi ve sınıf mücadelesinin anahtarı olarak; emek güçleriyle hareket etmeyi hedefler.

YDSB, dünyanın neresinde olursa olsun haksız savaşlara, ırkçı ve şoven politikalara karşı mücadele eder. Emekçi sınıfının genel çıkarları emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadele etmekten geçer.

KADIN SORUNU

Özel mülkiyetin olmadığı toplumda (ilkel-komünal) kadınlar, özel mülkiyete dayalı sınıflı toplumdaki konumlarından farklı olarak ekonomik ve cinsel bakımdan özgür bir yaşam içindeydiler. Bu dönemde Kadının üretimdeki etkinliği ve çok eşlilikten dolayı üstlendiği rol erkeğe göre daha önemliydi.

Sınıflı toplumların ortaya çıkmasıyla birlikte kadının ekonomideki rolü de değişti. Kadınlar bir taraftan erkek egemenliği, bir taraftan da sınıf sömürsü ve zorbalığı altına girdiler. Kadının toplumda ikinci insan konumuna düşmesinin tek ve esas nedeni özel mülkiyet ve sınıfların doğuşudur.

En gelişmiş özel mülkiyetli toplumlarda; kadın ekonomik olarak bağımsızlığını kazanmasına rağmen, erkek egemenliğinden, cinsiyet baskısından ve sınıf sömürsünden kurtulamadılar. Çünkü özel mülkiyetçi tüm toplumlarda burjuva hukuku, burjuva aile hukuku, eğitim sistemi, din, ideoloji, feodal kültür bütünüyle kadın üzerindeki baskının değişik araç ve biçimleri olarak sürüp gitmektedir.

Bugün yaşadığımız toplumsal yapıda kadınların yaşayış yerlerine göre farklı farklı sorunları var. Fabrikada çalışan kadınların; eşit işe eşit ücret sorunu, fazla çalışma saatleri, kreş, doğum öncesi-sonrası ücretsiz izin sorunu var. Ayrıca işverenin, ustabaşının baskıları, eve dönerken ev işleri, evdeki erkek aile bireylerinin baskısı gibi sorunlar yaşıyorlar.

Köylü kadınları ise her şeyiyle tam bir çile yumağı yaşıyorlar. Her türlü sosyal ortamdan uzaklar. Erkek baskısı bütün acımasızlığıyla devam ediyor. Çalışmada saat mefhumu yok, aynı zamanda sınıfsal baskı da yaşıyorlar.

Ev kadınları, ekonomik bağımsızlığı yok, sosyal güvencelerden yoksunlar, gün boyu yemek yapmayı, bulaşık, çamaşır yıkamayı, düşünürler sürekli tek düze işler yaparlar.

Burjuva kadınlar, toplumun az bir kesimini oluştururlar, sınıf baskısı altında değiller, ev işleri, çocuk bakımı için hizmetçi kullanırlar, ancak erkek egemenliğinden, cinsel tacizden ve reklam aracı olmaktan kurtulamazlar.

Kadınların sorunlarının bitmesi ve kadın erkek eşitliği ancak özel mülkiyetin yerine toplumsal mülkiyetin yer alması ile mümkündür. Kadınların farklı biyolojik yapıları çocuk doğurmaları ve benzeri sorunlarda bilimin bu konuda gelişmesiyle mümkün olacak. Çocuğun anne rahmi dışında döllenmesi gibi.

YDSB, Kadın sorununa sınıfsal bakış açısıyla yaklaşır. Ancak var olan sistemde kadın için gerekli tüm reformları savunur ve bu anlamda çaba harcar. Erkeklerle karşı düşmanca tavırları, erkekleri baş düşman göstermeyi doğru bulmaz. Bu anlamdaki mücadeleyi halk içindeki çelişkiler kategorisinde ele alır. Cins ayrımcılığına dayalı örgütlenmeyi reddeder. Sendikalarda, işyerlerinde kadın komisyonlarının kurulması ve yönetimlere kadınların gelmesi için mücadele eder. İşlevlik kazandırılması için çalışır. TİS'lerde kadın sorunlarını ön planda tutar. **SEHPAYA ÇIKAN KADIN KÜRSÜYEDE ÇIKMALIDIR.**

Bergamalı köylüler

ÇEVRE SORUNU

YDSB'nin duyarlı olduğu konulardan biri de Çevre Sorunudur. Dünyamız uzun bir evrimleşme sonucu oluşmuştur ve üzerinde en gelişmiş, doğaya en bilinçli müdahale eden canlı varlık olan insan yaşamaktadır. Yaşamın sürekliliği için en temel şart çevredir.

Çevre: Canlı, cansız bütün varlıklarıyla muntazam bir doğal denge oluşmuştur. Tabiattaki canlıların bir kısmı üreticidir, doğal besin ve oksijen üretirler. Bir kısmı tüketicidirler, doğal besinleri tüketirler karbondioksit açığa çıkarırlar. Bazıları ise ayrıştırıcıdır. Doğadaki

atıkları ayrıştırarak tekrar doğal dengeye kazandırılar. Doğadaki bu denge devam eder gider. Doğal denge bozulduğunda diğer canlılar gibi insan yaşamı da tehlikeye düşer. Ve öyle bir zaman gelir ki insanlığın tümden yok olmasına kadar gider.

İnsanlar barınma, giyinme, beslenme ihtiyaçlarının farkına vardığından bu yana bilinçli olarak doğayla mücadele etmeye, onu değiştirmeye ve ona hakim olmaya çalışmışlardır. Ancak günümüzde teknolojinin gelişmesiyle birlikte bu durum doğal dengeyi bozmaya kadar vardı.

Emperyalist - Kapitalist sistem aşırı kar hırsı ve dünya halklarına karşı egemenliğini pekiştirmek için her türlü nükleer denemeyi yapıp, kimyasal ve biyolojik silahlar kullanarak doğayı tahrip etmektedir.

Doğayı tahrip tek tek insanların sorumluluğu vardır; ancak esas olan sistemdir.

YDSB doğayı tahribe yönelen olaylar karşısında tavır alır. Bu mücadeleyi genel sınıf mücadelesinin bir parçası olarak görür ve mücadeleyi bu anlamda yürütür.

YDSB'NİN GREVE BAKIŞ AÇISI

Grev; işçi sınıfının üretimden gelen gücünü ortaya koyduğu güçlü bir eylem biçimidir. Grevler işçileri birleştirir, mücadeleyi öğretir. İşçi sınıfı kendi gücünü kavrar, burjuvazinin dayanak noktalarını öğrenir, mücadeleyi tüm burjuva sınıfa karşı yürütmenin gerekliliğinin kavrar. Grev sınıf için bir okuldur.

Grev: Somut talepler üzerinde yürütülmeli, duygulara hislere göre değil, gerçeği görerek içinde bulunulan durumu doğru analiz ederek yürütülmeli ayrıca grev fonu, grev komiteleri oluşturulmalı. Grev bunların üzerinden yürütülmelidir. Grev komiteleri genel iradeyle belirlenmeli, grevin başlaması aşamaları ve sona erdirilmesi genel iradeyle oluşturulmalıdır.

Grev, sürecinde var olan tüm güçler toparlanmalı, greve neden olan esas nokta üzerinde yoğunlaşmalı en ufak kazanım genişletilmeli, kamuoyunun desteğini almaya özen gösterilmeli, grevin temposunu düşürmemeli, burjuvazinin zora dayalı ilkesine karşı işçiler, yüksek sınıf bilinciyle ve iyi bir örgütlülükle cevap vermeli.

Grevler çeşitlilik ve farklı talepler arz edebilirler. Talepler elde edildikten sonra grev sona erebilir veya benzeri talepler doğrultusunda yaygınlık kazanabilir. Ekonomik grevler, ustaca politik grevlere dönüştürülebilir. Genel grevlerle ayaklanmalar birbirinden farklı görülür.

YDSB'NİN TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ POLİTİKASI

TİS komiteleri oluşturularak onların üzerinden yürütülmeli. Sınıf ne kadar örgütlüyse, grev silahıyla ne ölçüde donanmışsa TİS'te o kadar başarılı olur. TİS görüşmeleri salt ekonomik talepler içerikli olmamalı. İşçi sınıfına yararı olan genel siyasi kazanım elde etmek içinde taleplerin bütünselliği temelinde hazırlanmalı. Toplu sözleşmenin güçler açısından bir mola olduğu, kazanımların korunması, yeni kazanımlar için güçlerin toparlanması ve uyanık olunması gerektiği asla göz ardı edilmemelidir.

TİS görüşmeleri kamuoyuna açık olmalı. Sendika yöneticileri dışında işyeri baş temsilcileri de katılmalı, görüşmelerin her aşamasında üyeler bilgilendirilmeli, sözleşmenin bağitlanması üyelerin iradesiyle olmalı.

TİS iş kolu düzeyinde merkezi sözleşmeyi ret etmemele birlikte işyeri bazında yapılmalıdır. Ancak iş kolunun özgün durumu ve koşullara bağlı olarak birkaç işyeri ve işletmeyi de kapsayacak biçimde de olabilir.

Ekonomik ve sosyal çöküntünün yaşandığı ülkemizde toplu sözleşmenin süresi 2-3 yıl olmalıdır.

YDSB'NİN ULUSAL MESELELERE YAKLAŞIMI

Bütün milletlerin ve dillerin tam hak eşitliğinin garanti altına alınmasını, zorunlu dillerin olmadığı, herkesin ana dilde eğitim yapma hakkının olduğunu, tüm dünyada ezilen bağımlı uluslar ve azınlıklar üzerindeki baskı ve asimilasyonu reddeder. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkını savunur.

YDSB'NİN SAVUNDUĞU DİĞER GENEL İLKELER;

- 3 Ulusal gelirin eşit dağılımını savunur.
- 3 Etnik inanç, felsefi düşünceler üzerindeki baskıların kaldırılmasını ve örgütlenme özgürlüğünü savunur.
- 3 Uluslar arası işçi ve emekçi örgütlerle olan ilişkilerini anti-emperyalist ve kapitalist mücadele perspektifine göre belirler.
- 3 Tabanın söz ve karar sahibi olmasını savunur.
- 3 İşsizlik sigortasını, ücretsiz eğitim, ücretsiz sağlık ve ana dilde eğitimi savunur.
- 3 1 Mayıs'ı işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak görür.
- 3 8 Mart'ı Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak görür.

YDSB'NİN KONGRELERE BAKIŞI

Sendikalar sınıf örgütleridir, sınıfın tümünü ifade eder. Onların kurtuluşu mücadelesinde kendiliğinden bir sınıf halinden, kendisi, için bir sınıf olma yolunda var olan örgütlülüklerdir.

Sendikaların bu işlevini yerine getirmesi işçi sınıfının bilimsel düşüncesiyle ve buna uygun hareket tarzı geliştir-

mesine bağlıdır. Bugün ülkemizde işçiler ve emekçiler büyük bir ekonomik ve sosyal çöküntü yaşıyorlar, kazanılmış hakları gasp ediliyor, ezilen tüm kesimler siyasal iktidarın siyasal, ideolojik ve ekonomik baskısı altında, dağınık ve ne yapacağını bilemez durumdadır. Üyesi olduğu sendikalar genel olarak kendine yabancılaşmış hak alma mücadelesinden uzak demokratik muhtevası zayıflamış, siyasal iktidarın birer destek ve savunucusu derekesine gelmişlerdir. (Bazı işçi sendika şubeleri ve KESK'i bunun dışında tutuyoruz.)

Bu tablonun ana nedenlerinden biri yıllardır "sendika ile siyaseti birbirine karıştırmayalım" ile " partiler üstü politikalar" diyen devlet güdümlü sahte sendikacılığın ve bunlara destek veren anlayışların eseridir.

Var olan bu durumu aşmak için, bulunduğumuz sendikalarda militan bir tarzda, inatla, ısrarla çalışmak ve çalışırken öncelikle buradaki devrimci dinamiklerle güç birliği yapmak reformist ve diğer anlayışlarla da duruma göre gidilebilecek yere kadar birlikte gidip, gericiliğe ve sendika ağalarına karşı mücadeleyi yükseltmek, sendika yönetimlerine kitle desteğini almış devrimci, demokrat, dürüst, dinamik unsurları getirmek için çaba göstermek bir zorunluluktur. Emekçiler; diktatörlüğün hüküm sürdüğu şartlarda yıllardır haklı ve meşru bir zeminde onurlu bir mücadele veriyorlar. Çeşitli bedeller ödediler ancak önemli değerler yarattılar, kazanımlar sağladılar. Alan mücadelesinin yanında toplumsal sorunlarla da toplumsal muhalefetin bir bileşeni oldular.

Siyasal iktidar emekçilerin bu mücadelesini etkisiz kılmak için yoğun çaba harcadı. Baskı, sürgün ve

işten atma gibi cezai uygulamaların yanında bir de sendika yönetimlerini ellerinde tutan reformist, devletçi, toplumsal muhalefeti örgütlenme görevini yerine getirmeyen anlayışlar eklenince mücadeleye bir üst boyuta taşınmamıştır.

Sendikalardaki mevcut durumu aşmanın yollarından biri de kongre süreçlerini iyi değerlendirmekten geçer.

YDSB Kongrelerde:

Sınıf sendikacılığı perspektifli hatta varım diyen devrimci, demokrat çevrelerle birlikte ortak program çerçevesinde yürümeyi esas alır. Bunu yaparken YDSB:

İşyeri delege seçimlerinde, Genel Merkezlere kadar bütün kademelerde demokratiklik ilkesinin iyi işletilmesi gerektiğini savunur.

3 Yeni Dünya Düzeni(YDD) anlayışının sendikalardaki ideolojik yansımalarını eleştirir, sınıf sendikacılığı anlayışının açılımının yapılmasını savunur.

3 Kongrelerde, gerici, ırkçı sendikaları ve anlayışları teşhir eder.

3 AB savunuculuğu emek örgütlerinin çıkarıyla bağdaşmaz, reddeder.

3 Örgütlenme, eğitim, işyeri örgütlülüğü, kadın sorunu konuları ele alır, somut öneriler sunar.

3 TİS ve Grev politikaları tartışır, işyerlerinde Grev Komiteleri kurulmasını, Grev Fonu oluşturmasını ve sendikal politikaların tartışıldığı, çözüm önerilerinin üretildiği alanlar haline dönüştürülmesini savunur.

Kongreler, tasfiyelerin yaşandığı yerler değil, sınıfı bütünleştirici yerler olarak görülür.

YDSB devrimci demokrat çevreleri esas alırken ilkelere taviz vermeden diğer sendikal anlayışlarla birlikte gidebileceği yere kadar gider. Farklı düşünceler ortak sorunlar çerçevesinde biraraya gelmeyi engel olarak görmez.

YDSB düşünsel olarak yanlış fikirlere karşı mücadeleyi hiçbir zaman elden bırakmaz. Kongrelerde sınıfın birliğini esas alır. Mücadele eder, zafere yürür.

BİRLİK MÜCADELE ZAFER YAŞASIN SINIF SENDİKACILIĞI YAŞASIN YDSB

YENİ DEMOKRATİK SENDİKAL BİRLİK